

MARY ALICE
MONROE

HERINNERINGEN AAN HET
STRANDHUIS

ÉÉN MAGISCHE ZOMER VERANDERT
HAAR LEVEN VOORGOED

XANDER

ROMAN

I

Voor Lovie Rutledge waren herinneringen als de getijden. Soms kwamen ze met donderend geweld op je af en wierpen ze je omver. Op andere momenten spoelden ze rustig over je heen, wiegden ze je in een toestand van zelfgenoegzaamheid en voerden ze je mee naar gelukkiger tijden die met het verstrijken van de jaren nog mooier leken.

Ze leek steeds vaker terug te keren naar haar herinneringen van vroeger, helemaal op avonden als deze wanneer de rode zon loom onderging boven de Intracoastal Waterway en de schitterende tinten van de lucht zich verdiepten. Vanuit de bomen riepen de vogels elkaar melancholisch op om zich klaar te maken voor de nacht. Lovie zat in de luwte van haar veranda, bewegingloos en stil, passend bij het melancholieke tijdstip. De zonsondergang was haar favoriete moment van de dag, een uur van bezinning waarin de lucht het doek liet vallen over de dagen waarvan ze wist dat het haar laatste waren.

Lovie liet haar sneeuw witte hoofd tegen de stoelleuning rusten, zette licht af met haar voet en zuchtte toen ze ritmisch op en neer schommelde, als de golven die tegen de

kustlijn klotsten. Er trok een lichte glimlach van opluchting over haar gezicht.

Eindelijk rust, dacht ze.

De gierende wind van de orkaan die een week eerder over haar kleine eiland was geraasd was overgegaan in het onophoudelijke gejank van kettingzagen. Het Isle of Palms had het zwaar te verduren gehad, net als het grootste deel van de kust van South Carolina. Het zou maanden kosten om alles op te ruimen. Bijna als een verontschuldiging schonk Moeder Natuur het eiland nu een frisse na-de-storm-bries die de bevolking aanspoorde om de handen uit de mouwen te steken. Lovie genoot van de bezigheden – het geroep van stemmen, geluid van claxons, gelach van kinderen, kreten vanaf het strand en verraste begroetingen voor gezinnen die terugkwamen na de evacuatie. Ze hoorde in het kabaal de gedeelde geestdriftige hoop.

En toch verlangde Lovie ook naar de rust en stilte aan het einde van de dag.

Stop met klagen, oude vrouw, berispte ze zichzelf. Je moet dankbaar zijn dat je nog wakker wordt! Vogelgeluiden of gehamer, wat maakt het uit? De geluiden van leven om haar heen waren welkom, helemaal nu de dood rondwaarde als een dief en wachtte op zijn kans om haar met haar laatste ademteug weg te rukken.

Lovie zakte dieper in het kussen weg en liet haar vermoeide lichaam tot rust komen terwijl ze haar blik weer liet gaan over een paar gele bloemen die zich tijdens de storm hadden kunnen vastklampen aan de wingerds, en de zee erachter. De Atlantische Oceaan haalde adem als een beest dat in de verte rustig lag te snurken. Het zacht golvende water verhulde zijn geheimen terwijl de aarde alles blootlegde. Maar zij liet zich niet voor de gek houden door haar oude vriend.

Ik dacht dat je mijn huis zou opeisen in deze laatste storm,

en mij erbij, dacht ze met een klein grinniklachje. Fijn dat je ons met rust hebt gelaten. In elk geval nog even. Ze zuchtte en zette weer af met haar voet. Ik ken je te lang en te goed om geen weet te hebben van je veranderlijke aard. Je lijkt vandaag zo kalm en vredig. Maar moge de Heer de dwaas helpen die geen acht op je slaat.

Lovie werd ineens overmand door een hoestbui die haar lichaam folterde, een lichaam dat zo mager was dat het leek op dat van een kind. Toen het hoesten eindelijk afnam, boog ze met haar handen om de armleuningen van haar stoel naar voren en hapte ze naar lucht.

‘Mama! Gaat het wel?’

Lovie draaide haar hoofd en zag Cara’s bezorgde gezicht enkele centimeters voor het hare. Ze voelde hoe Cara haar grotere hand met een bemoedigend kneepje op die van haar legde. Lieve, zorgzame dochter, dacht ze toen haar lichtblauwe ogen steun vonden in Cara’s donkerbruine exemplaren. Ze werden omringd door kraaienpootjes, wat de bezorgde blik een rijpheid gaf. Cara had het vervelend gevonden om veertig te worden, had geklaagd dat haar jeugd nu voorbij was en alles vanaf nu bergafwaarts zou gaan. Lovie wist wel beter. Cara was nog zo jong! Zo sterk en vol zelfvertrouwen.

Lovie voelde hoe de paniek die altijd kwam opzetten tijdens een hoestbui wegebde. Langzaam ging het ademen gemakkelijker. Lovie knikte zwakjes.

Cara kneep haar ogen tot spleetjes en zocht naar tekenen dat Lovie meer zuurstof of een dosis pijnstillers nodig had. ‘Het wordt fris, mama. Laten we naar binnen gaan.’

Lovie had niet genoeg lucht om antwoord te geven, maar ze schudde zwak haar hoofd.

Cara aarzelde, maar besloot het er toen met een licht gefrustreerde *ts* bij te laten, anders dan ze een paar maanden geleden zou hebben gedaan.

Lovie leunde weer achterover in haar stoel. Vanaf de bank aan de overkant staarde een grote lapjeskat haar aan. De kat was na de storm aan komen lopen, verdwaald en jammerlijk miauwend. Cara gaf haar elke dag te eten, ruimde haar troep achter haar op en aaide haar lange vacht wanneer ze langsliep. Cara noemde de kat de Ongenode Gast en deed alsof ze niets om haar gaf. Maar Lovie kon zien dat ze stiekem blij was dat de kat had besloten te blijven. Het was Cara's eerste huisdier.

Cara leek wel een beetje op de kat, dacht Lovie enigszins geamuseerd. Afgelopen mei had Lovie haar enige dochter gevraagd om naar huis te komen voor een bezoek. Ze had niet gedacht dat ze zou komen. Ze hadden een jaar of twintig weinig contact gehad. Cara had het altijd te druk, was altijd te veel bezig met haar carrière om de tijd te vinden terug te komen naar Charleston. Als Lovie eerlijk was tegen zichzelf – en waarom zou je op deze leeftijd niet eerlijk zijn? – moest ze toegeven dat Cara gewoon niet wilde terugkomen. Ze gaf de voorkeur aan de bondigheid van het noorden, in al haar vormen. Lovie had gebeden dat zij en haar koppige dochter hun geschillen zouden bijleggen voor ze stierf. Ze zuchtte diep en blies de adem langzaam uit, waarbij ze al haar jaren voelde. Hoe kon je het na zoveel tijd nog bijleggen? Ze had toch geschreven en als door een speling van het lot was Cara teruggekeerd.

Cara was haar dynamische baan bij een reclamebureau in Chicago kwijtgeraakt. Ze had aan het begin van de zomer voor Lovies deur gestaan, verloren en rusteloos, hulpelozer dan ooit. Ze was de hele zomer op het Isle of Palms gebleven, zogenaamd om voor haar moeder te zorgen. Maar de afgelopen maanden was Cara, net als de verdwaalde kat, verzorgd, gestreeld, nodig geweest. De zomer had Cara wijzer en tevredener gemaakt – ze hoefde niet meer zo nodig op jacht naar de muis.

En in dat proces had ze haar moeders liefde herontdekt. Al Lovies gebeden waren verhoord.

Maar nu was het herfst, en net als de zomer was Lovies kracht weggeëbd met het terugtrekkende tij. Ze had ongeneeslijke kanker en zij en Cara wisten allebei dat de Heer haar snel bij zich zou roepen.

‘Goed, mama,’ gaf Cara toe met een klopje op Lovies hand. ‘We blijven hier nog even zitten. Ik weet dat je de zonsondergang niet wilt missen. Wil je misschien een kop thee? Dat ga ik maken,’ ging ze verder, zonder het antwoord af te wachten.

Lovie hoefde nu geen thee, maar Cara moest iets te doen hebben. Hoewel ze het niet vaak uitspraken, wist Lovie dat Cara haar liefde uitte in de vorm van daden. Cara stond zonder moeite op uit de stoel, een beweging die Lovie zich nog maar moeilijk kon heugen.

Cara was een bijzonder knappe vrouw, lang en slank met glanzend donker haar dat ze meestal in een nonchalante paardenstaart droeg. Maar vanavond was het koeler en was de luchtvochtigheid laag, dus liet ze het los over haar schouders vallen. Het zwaaide in het ritme van de paar lange passen die nodig waren om de veranda over te lopen.

Lovies blik gleed over de veranda van haar geliefde strandhuis, dat tekenen van ouderdom begon te vertonen. De tijd... hij ging zo snel voorbij! Waar waren alle jaren gebleven? Hoeveel zomers had dit dierbare huis overleefd? Hoeveel stormen? Twee witte houten schommelstoelen stonden naast elkaar op de plek waar moeder en dochter bijna elke avond genoten van de zonsondergang in de Lowcountry. De afgelopen storm van de eerste categorie had haar pergola verwoest, en de nieuwe horren die Cara net had laten bevestigen hingen in flarden aan de kozijnen, doelloos wapperend in de kustwind. Ze hoorde het plagen-de gezoem van een mug in haar oor.

Haar kleine huis aan Ocean Boulevard was altijd een toevluchtsoord geweest voor Lovie, een veilige plek in goede en slechte tijden, al sinds ze een kind was. In de schemering leken de ouderwetse, fraaie lijnen van haar strandhuis uit de jaren dertig deel uit te maken van het omringende landschap met hoge palmbomen, woekerende wilde bloemen en de pollen zeehaver op de duinen. Vanaf haar plek op de veranda had ze een vrij uitzicht op de Atlantische Oceaan, zonder dat een van de enorme huizen die de kustlijn van het eiland omzoomden een obstakel vormde. Het was hetzelfde uitzicht als ze altijd al had gehad, al die jaren. Een windvlaag joeg als geurige golven door het hoge, zachte gras en voerde haar terug naar gelukkiger tijden toen het eiland een afgelegen buitenpost was geweest.

Lovies ouders hadden haar het bescheiden vooroorlogse huisje geschonken toen ze ging trouwen en zij zou het op haar beurt nalaten aan haar dochter. Haar huis aan Tradd Street in Charleston, met alle klassieke meubels en zilverwerk, had ze al overgedaan aan haar zoon, Palmer. Ooit had ze veel van dat huis gehouden, maar nooit zoveel als van Primrose Cottage. Ze had hier prachtige herinneringen gemaakt. De mooiste...

Nu doofden haar dagen net zo snel en zeker als de zon. In deze laatste kostbare momenten wilde Lovie zich losmaken van de lasten die haar verbonden met het heden, die streden om haar aandacht en haar afleidden van de weg die haar hart wilde volgen.

Terwijl de zon in het westen wegzakte en de in een paarse gloed gehulde zee en de horizon versmolten tot één prachtig schouwspel, voelde Lovie hoe de grens tussen het verleden en het heden ook vervaagde. Ze liet haar gedachten zoals zo vaak op dit melancholieke tijdstip afdwalen naar Russell Bennett.

Hij wachtte op haar. Ergens in die uitgestrekte paarse

watervlakte wachtte Russell tot het moment daar was. Dat voelde ze in elke vezel van haar wezen. Russell was de liefde van haar leven geweest. Ze had lang genoeg geleefd om het uit te spreken, maar ze hadden samen niet meer dan één zomer gehad. Nu ze er na al die jaren op terugkeek, begreep Lovie dat zij even onontkoombaar naar haar lot was getrokken als de getijden worden aangetrokken door de maan.

Ze voelde het nu. Ze voelde hoe ze weer wegglipte in die hardnekkige onderstroom van het verleden, die haar terug wilde halen. Het had geen zin zich ertegen te verzetten. Het was zo makkelijk om gewoon haar ogen te sluiten.

En zich eraan over te geven.